Elias, Glöd și podul care trebuie reconstruit

Mama și tata

Această carte aparține:

_____

Bine ai venit la această carte-exemplu! Este făcută exact așa cum va fi și a ta, din fotografiile și alegerile arătate alături, și îți arată cum poate arăta o poveste de la Saga pentru tine. Răsfoiește, citește și imaginează-ți copilul drept eroul propriei sale povești.

În spatele casei, pârâul curgea peste pietre plate și pe sub o rădăcină care semăna cu un nas strâmb. Elias căuta bețe drepte pentru peretele colibei sale. O colibă avea nevoie de bețe care să stea împreună, nu de bețe care să pocnească de îndată ce te uitai la ele.

Între două pietre zăcea ceva rotund și mare. Era prea mare pentru o pasăre și prea cald pentru o piatră. Elias își puse ambele mâini în jurul cochiliei. Punctele ei arămii sclipiră. Dinăuntru se auzi un sunet: pac. Apoi: pac, pac. Elias ținu oul nemișcat. Ce oare avea să iasă în pârâul din spatele casei?

Mai întâi, din crăpătură ieși un bot verde. Apoi, doi ochi rotunzi, patru gheruțe mici și o coadă care răsturnă din greșeală o frunză. Puiul de dragon strănută. Puf! Trei inele cenușii de fum plutiră deasupra apei și se agățară de vârful unui fir de trestie.

„Glöd”, spuse Elias. Dragonul privi inelele, își lăsă în jos aripile ca niște frunze și mai suflă unul, încă și mai mic. Pe partea dinăuntru a cochiliei erau desenate trei vârfuri și un șir de litere mititele: Un pui de dragon trebuie să fie acasă când soarele apune în spatele a trei vârfuri. Elias privi în sus. Departe, deasupra copacilor, se zăreau trei piscuri muntoase. Soarele începuse deja să coboare. „Muntele Dragonului”, spuse el. „Hai!”

Pădurea de dincolo de pârâu era întunecoasă sub brazi, deși cerul de deasupra încă era luminos. Elias păși printre rădăcini care se târau peste potecă. Glöd stătea pe umărul lui și se ținea de cusătura tricoului cu două gheruțe mici.

La fiecare răscruce, Glöd sufla câte un inel de fum. Primul se așeză în jurul unei ciuperci. Al doilea șuieră într-un tufiș. Al treilea țâșni drept în sus și dispăru. „Mai bine ne uităm la cochilie”, spuse Elias și arătă cele trei vârfuri. Căută o deschizătură printre copaci în aceeași direcție. Atunci se auzi mai în față: bum, pleosc, bum. Pământul era plin de urme uriașe și rotunde.

În cea mai mare urmă de picior pluteau trei ace de brad și un gândac care vâslea din toate picioarele. Elias își așeză pantoful lângă ea. Părea o bucățică de stafidă. Glöd suflă un inel de fum în băltoacă. Inelul se ridică iar, rotund și îngrijit.

„Un uriaș a mers în aceeași direcție ca noi”, spuse Elias. Urmele duceau la repezișuri. Acolo atârna podul între stânci, cu frânghii groase ca niște împletituri. În mijlocul podului lipseau câteva scânduri. Apa înspumată se afla mult, mult mai jos, iar soarele se făcuse portocaliu la margine. Elias își strânse buzele. „Încearcă, privește, construiește din nou”, spuse el. „Mai întâi trebuie să reparăm podul.”

Elias se urcă pe un trunchi căzut, aflat puțin mai departe de margine. De acolo vedea tot podul fără să fie nevoit să pășească pe el. Scândurile rămase erau prinse cu cepuri de lemn și frânghii. Pe pământ zăceau două crengi drepte, o frânghie veche și câteva cepuri care trebuie să se fi desprins cu mult timp în urmă.

Glöd suflă un inel de fum prin gol. Acesta alunecă drept printre cele două frânghii laterale și se risipi pe partea cealaltă. „Destul de lat", spuse Elias. Așeză crengile una lângă alta, le încercă cu mâna și începu să le lege. Pe pământ prinse contur o bucățică de pod. Semăna aproape cu un perete al colibei lui. Aproape.

Elias strânse ultimul nod. Apoi, el și Glöd împinseră cu grijă bucata de pod spre gol. La început, stătu nemișcată între frânghii. Elias apucă să se gândească: Probabil că ține.

Atunci, creanga cea mai scurtă se îndoi. Crac. Frânghia alunecă. Podul se răsuci ca un pește în cârlig și plescăi în repezișuri. O frânghie dansă după el ca un vierme ud. Glöd suflă un inel mic de fum, însă acesta se destrămă înainte să apuce să fie rotund. Elias privi soarele. Acum ajunsese la vârfurile copacilor. Ar fi vrut să tragă din nou de frânghie, mai tare și mai tare. În schimb, se așeză pe trunchiul căzut și privi. De acolo văzu altceva.

În coliba lui, Elias obișnuia să facă pereți din trei bețe: două înclinate și unul care le ținea împreună. Un triunghi nu se clătina ca un șir de bețe. Trase spre el cele mai lungi două crengi și le așeză cu vârfurile una spre cealaltă.

„Încearcă, privește, construiește din nou”, spuse el. Glöd trimise trei inele de fum spre frânghii. Primul zbură printr-un gol. Al doilea se agăță de un nod slăbit. Al treilea se întoarse chiar acolo unde Elias ținea triunghiul. „Acolo!” Strânse nodul, puse ultima scândură și trase ușor de sprijin. Stătea nemișcat. Pe cealaltă parte a podului, o gură de peșteră se căsca între pietre.

De cealaltă parte a podului, poteca intra drept într-o peșteră. La câțiva pași înăuntru, stăteau cristale în ciorchini: subțiri ca țurțurii, late ca picioarele unui scaun, strâmbe ca niște dinți încovoiați. Erau întunecate, deși câte un vârf mai păstra o mică sclipire caldă.

Lângă perete se afla un semn din piatră, aproape acoperit de praf. Pe el scria: Răsuflarea caldă de dragon trezește lumina cristalelor. Nu foc. Nu torță. Doar răsuflare caldă. Mai înăuntru, galeria se curba departe de orice lumină a zilei. Acolo era negru ca înăuntrul unei cutii închise. Curând, o mână avea să găsească semnul.

Elias făcu un pas înăuntru și nu-și mai vedea nici măcar propriile degete. Glöd scoase un piuit și își lipi partea verde și caldă de pantoful lui Elias. Elias pipăi de-a lungul peretelui până când degetele îi găsiră literele de pe semnul de piatră.

„Răsuflare caldă de dragon”, citi el. Glöd se uită la botul său și suflă un inel minuscul de fum spre un cristal. Elias își făcu palmele căuș în spatele botului, ca să nu se împrăștie căldura în toate părțile. Cristalul clipi o dată. Apoi străluci verde dinăuntru. „Încearcă, privește, construiește din nou”, spuse Elias. Glöd trase o răsuflare mai adâncă. Un nou cristal se aprinse mai în față. Apoi încă unul. Dar drumul se curba curând din nou.

Cristalele luminau doar până unde ajungeau suflările calde ale lui Glöd. Când Glöd avea nevoie să se odihnească, stăteau lângă un cristal albastru, care lumina pe o parte în albastru și pe cealaltă în galben. Elias număra până la trei și arătă: „Acolo, acolo, acolo.”

La următoarea cotitură, un cristal era acoperit cu totul de lut brun. Glöd suflă, dar un inel trist de fum căzu pe pământ. Elias luă o rămurică și răzui cu grijă lutul. Nu prea adânc. Nu prea repede. Când suprafața începu să lucească, Glöd o încălzi cu o suflare mică. Lumina alergă prin cristal și arătă o ieșire îngustă. Afară se vedeau trei vârfuri stâncoase. Dar avea oare să-l vadă cineva de acolo pe Glöd?

Ieșiră chiar când soarele stătea ca un disc portocaliu între copaci. În fața lor se înălța Muntele Dragonului, cu cele trei vârfuri ale sale. În coasta muntelui se afla o deschidere atât de mare, încât aproape că ar fi putut zbura înăuntru un nor.

Glöd se opri pe potecă. Suflă un inel de fum spre deschidere. Acesta deveni tot mai subțire și dispăru înainte să ajungă acolo. Elias scoase una dintre jumătățile de coajă de ou. Punctele arămii formau trei vârfuri, exact ca muntele. Lângă potecă, ieșeau din pământ trei cristale: unul mic, unul mijlociu și unul înalt. Elias se așeză pe vine. „Nu trebuie să strigăm”, spuse el. „Putem construi ceva care clipește.”

Elias așeză cristalele pe o piatră plată: mic, mijlociu, înalt. Ca Muntele Dragonului. Glöd îl încălzi mai întâi pe cel mic. Apoi pe cel mijlociu. La urmă pe cel înalt. Trei lumini clipiră în amurg, limpezi chiar și de departe.

Înăuntrul deschiderii se mișcă ceva. Ieși un bot mare. Apoi încă unul și mai multe capete prietenoase de dragon, cu ochi liniștiți. O labă lată se așeză pe piatra de lângă Glöd, fără să-l atingă. Glöd suflă un inel de fum drept în sus. Toți îl văzură. Dragonii mari răspunseră cu suflări blânde, care făcură cele trei cristale să scânteieze. Glöd alergă înainte, dar se întoarse spre Elias și spre cochilie.

Unul dintre dragonii mari împinse un solz peste piatră. Strălucea în verde, arămiu și albastru, ca pârâul când îl atingea soarele. Glöd luă solzul între gheruțe și îl puse în mâna lui Elias.

„Va locui în coliba mea”, spuse Elias. Porni spre casă, spre pod, pădure și pârâul din spatele casei. În urma lui se auzi un mic pufnit. Elias privi peste umăr. Glöd stătea la deschidere, cu dragonii mari în spatele lui. Din botul său nu mai ieșea niciun inel de fum. O flacără mică și statornică se rostogoli în aerul serii și sclipi în solzul din mâna lui Elias.

Elias, Glöd și podul care trebuie reconstruit

Elias găsește un ou mare și cald printre pietrele din pârâul din spatele casei, iar din el iese Glöd: un mic dragon verde care nu poate sufla decât inele de fum. Înainte ca soarele să dispară în spatele celor trei vârfuri ale Muntelui Dragonului, ei trebuie să repare un pod stricat, să trezească cristale într-o peșteră neagră și să arate că Glöd a ajuns acasă.

ro-ro.sagatilldig.se